

Mihai Petrescu

Labor Story

- o poveste muncitorească -

Mihai Petrescu

Labor Story

– O poveste muncitorească –

Labor Story[®]
O Poveste Muncitorească
2016

Mihai Petrescu

DTP și concepție grafică : Mihai Sava

Foto copertă : Valentin Ațițoaiei

Toate drepturile acestei ediții aparțin autorului.

Orice stocare, multiplicare mecanică sau electronică, postare a textului integral sau parțial pe internet folosirea în orice scopuri comerciale, citarea din text sau săvârșirea altor fapte asemănătoare fără acordul scris al autorului se consideră infracțiune și vor fi pedepsite conform legilor în vigoare.

Ne puteți contacta pe adresa : medievalbooks62@yahoo.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PETRESCU, MIHAI

Labor Story - O poveste muncitorească / Mihai Petrescu -
Timișoara : Editura Partoș, 2016
ISBN 978-606-8708-44-7

Labor Story ©/ 2016

Graphic and DTP : Mihai Sava / Cover photo : Valentin Ațițoaiei

All rights reserved. Unauthorised copies, commercial purposes of parts or integral text or posting on the internet and all other electronic storage strictly prohibited without author write agreement

You can write to us : medievalbooks62@yahoo.com

Labor Story[®]
O Poveste Muncitorească
2016

Mihai Petrescu

DTP și concepție grafică : Mihai Sava

Foto copertă : Valentin Ațițoaiei

Toate drepturile acestei ediții aparțin autorului.

Orice stocare, multiplicare mecanică sau electronică, postare a textului integral sau parțial pe internet folosirea în orice scopuri comerciale, citarea din text sau săvârșirea altor fapte asemănătoare fără acordul scris al autorului se consideră infracțiune și vor fi pedepsite conform legilor în vigoare.

Ne puteți contacta pe adresa : medievalbooks62@yahoo.com

Labor Story[®] / 2016

Graphic and DTP : Mihai Sava / Cover photo : Valentin Ațițoaiei

All rights reserved. Unauthorised copies, commercial purposes of parts or integral text or posting on the internet and all other electronic storage strictly prohibited without author write agreement

You can write to us : medievalbooks62@yahoo.com

* * *

Toate personajele descrise și istorisirile reprezintă elemente ale unei proze de ficțiune. Autorul consideră enumerarea unor evenimente ce totuși nu s – au întâmplat între anii 1978 – 1986 și este dedicată iubitorilor genului de science – fiction. Numele ofițerilor de securitate, ofițerilor sovietici sau a piloților militari aviatori NATO sunt numai cu titlu de descriere al epocii și al mediului militar, personajele cărții nefăcând parte din conducerea Consiliului Securității Statului sau din structurile sale, având doar nume întâmplător asemănătoare ale unor ofițeri activi.

Cuvânt înainte

Istorisirile noastre aduc aminte de anul 1986 atunci când lumea se afla pe alte poziții, diferite de astăzi, dar oare chiar așa diferite de balanța militară din 2015 să fie? Prin epoca când se credea cu tărie în existența a cel puțin două blocuri politice opuse, vest și est...

Dacă au mai fost momente când aproape s-ar fi putut declanșa al treilea război mondial, prin 1986 în câteva minute lucrurile păreau că duc la o nouă conflagrație mondială... oare cine mai știe? Cine a fost martor, nu spune nimic, iar cine a auzit, nu ne dă crezare... Este povestea risipitorilor de roșu...

Toma Dumitran, 80 de ani în 2015 : - Cum este când te duci la război? Întotdeauna m-am gândit că am deja victoria în buzunar, nu m-am îndoit niciodată că nu voi câștiga, chiar dacă m-aș fi încăierat cu toată armata Statelor Unite, fie dacă m-aș fi certat pentru o înghețată... Nu e vorba de competitivitate, pur și simplu am acționat direct spre țintă.

Cezar Dumitrescu, 87 de ani în 2015, funcționar în consiliul local undeva în provincie, nu a fost membru al partidului comunist : - Dacă am pierdut vreodată un conflict? Despre ce vorbim, despre un conflict între doi oameni, despre o conflagrație militară? Dar ce este un conflict? Nu cred că am pierdut vreodată, dar țin minte, nu există ideea de pierdere sau câștig, într-un conflict totul este să continui, nu te gândești la final, totul e o urmare de clipe peste clipe, vei trece din starea aceea când habar nu vei avea, sau... nu... poate nu...

Dacă nu aş fi putut să vă spun povestea aceasta într-o carte, tot aş fi găsit o cale, altfel, poate înregistrată, sau povestită la un foc de tabără, sau dacă nu ar fi fost întâmplările le-aş fi inventat, dacă le-aş fi auzit, le-aş fi recreat, dacă ar fi fost pierdute sau uitate, le-aş fi scos la lumină... Cu această povestire, Labor Story, O poveste muncitorească, îmi iau la revedere de la dragii mei cititori.

Mihai Petrescu, decembrie 2015

Anul 2015

După ce reporterii și cameramanii de la televiziuni și-au luat trepiedele, microfoanele și alte obiecte, în sfârșit pe scara blocului de pe strada Vasile Lupu parcă viața revenea la normal. Pași înceți în spatele ușilor închise, ochi iscoditori pe ochanele cu vizor.... Vecinii îngăduitori nu spuseră mai nimic, ușurați de presiunea plecării vizitatorilor din media. Pe holuri se auzea târșăitul măturii, cineva de la alt etaj curăța mucurile de țigări lăsate în urmă. Ce o să spuie vecinii, iar le-am pricinuit ceva deranj... Colonelul octogenar Toma Dumitran ascultă prin ușa închisă și răsuflă încet, chiar plecaseră toți. Mai ales cei de la ProTen TV, atât de incisivi că încă puțin și îi învingeau toate tertipurile sale de învăluire. Puștiul ăla brunet, sigur de el, mândru pe argumentele lui sclipitoare dar de doi bani... Istoria? Istoria are deja și timp și răbdare, tinerii ăștia din ziua de azi nu au deloc răbdare... Vor salarii mari, nu vor să învețe, dar la douăzeci de ani au fie banii părinților fie deja au vânat vreun post bine plătit, nu cum era înainte... Cam ca ăștia, puștani de la Proten TV... Adevărul? Pe cine interesează adevărul? Nici pe ei, ei vor "Știrea", asta vor, ce e cu adevărat în spatele scenei, nimeni nu vrea să știe... Și adevărul cui? Când tata Hrușciiov măcănea la radio live la zeci de națiuni prietene, unde erau mucioșii ăștia de douăzeci de ani? Numai este nimeni viu acum să vorbească, chiar și paza personală alui Ceaușescu, colonelul Moman murise, la începutul lui 2015....

Se așază în fotoliu luând telecomanda dar rămase imobil, cu televizorul închis. La fereastră un porumbel izbea în sticlă în căutare de pâine sau firimituri. Alții se învârteau în aer, doare erau resturi de mâncare și pentru ei?

Nu mai vreau să îl văd la știri pe Împăratul ăsta care când

apare nu spune o vorbă, o flendureală printre alții urmat de o suită de tineri șmecherași în costume strangulate și în rest nu face nimic, mai inactiv decât pensionarii.... O lume cenușie se ridicase în acești ani, nimeni nu era de fapt nimic. Toți se ascund după extrase de cont și în guvernări fără glorie..... Acum vânează foștii ofițeri de securitate, pe Moman până în adâncurile șanțurilor din livezile Văleniului l-au căutat. Ce să le spun, povestea securiștilor buni și a celor răi, că de la fuga lui Johnnie Pacepa, fie el blestemat, corbii s-au aplecat peste România, asta când reporteriiăștia nici nu existau.... Adică acești corbi mai dăduseră ei ture și alte ture, dar nu le-a mers până atunci... Să fie raiul capitalist râu de lapte și miere pentru toți?

Toți ofițerii din extern au trecut pe linie moartă, din 1978.... Istorie... Oare istorie? Poate... Închise ochii, parcă se vedea prin 1986... Tresări când soneria de la ușa apartamentului se auzi în surdină, scurt... Fără chef descuieyalla, iar în prag revenise același reporter de mai înainte... La început văzându-i ochii aprinși se enervă, dar calm îi indică să intre. Fără să spună nimic, pregăti ibricul pentru cafea... Se așezară la masa strâmtă din bucătărie, față în față. Zgomotul apei fierbând clipea ritmic...

Toma: – Vrei să mai întrebi ceva, bănuiesc că interviul pentru televiziune s-a încheiat...

Reporterul: –Barem m-ați primit...

Toma:– Câte reportofone pornite ai? la zi, câte lingurițe de zahăr vrei? Una e de ajuns? Două?

Reporterul: –Nu am nici un reportofon, de obicei înregistrăm cu camera pornită dar ținută jos, oamenii nu știu asta... o singură linguriță cu zahăr e ok, mulțumesc.

Toma:– N-ai de ce. Treci la subiect, ce dorești?

Reporterul: –Păi am simțit că nu ne-ați spus de fapt, mai nimic, lipsește esențialul.

Toma: –Tinere, hai chiar așa să fie? Brusc pe Împărat îl pasionează securiștii și anii întunecoși, care fie vorba între noi, de prin mijlocul anilor 60 nu mai erau așa întunecoși pe cât se pare, chiar Domnia-Sa Marele Împărat în anii aceia o ducea bine, își termina studiile, beneficia de tot ce putea sistemul să îi ofere material, călătoria... Iar acum toate carele de televiziune îl scot de la piață sau de altundeva pe un Vișinescu sau pe un alt pârțâit, după ani în caresistemul l-a umflat cu o pensie barosană? Simți ironia? Poți să mă înregistrezi, mi-e egal... Păi nu era de găsit Vișinescu cu douăzeci de ani înainte, că tot în borta lui de șobolan stătea, nu?

Reporterul:–Asta spuneți dumneavoastră, alții susțin contrariul, erau ani tulburi.... Nu înregistrez pe nimeni, să știți...

Toma: –Pretine, televiziunile nu se duc prin inima țării, filmați nene sărăntocii, oamenii amărâți, nu numai bogații din Dorobanți și curvele lor de prin decapotabile, că vomită și ecranele pe noi, să știți...

Reporterul:– Nu eu stabilesc programele, eu doar execut interviurile sau cadrele la reportaje...

Toma: – Prinde întreaga imagine puștiule, the big picture... hai să îți bag așa, o vrăjeală de clasa a treia, să fie scurt și lămuritor... Pentru tine în particular și pentru reportofonul ăla mic care îl ascunzi nu vreau să știu unde... Să zicem că ești la școala primară, la tine în clasă nu ai nici o problemă, dar sună clopoțelul și vrei sau nu,o să ieși și tu în pauză... Ai

prins ideea? Ei, pe hol ies toți școlarii, acolo poate o să te întâlnești cu un băiat mai mare și rău, unul de care nu scapă nebătut nimeni... Dar pe lângă el mai e unul și mai rău, un fel de prieten mai mare dar care sfârșește prin a te bate la sfârșit și să îți ia tot ce ai în ghiozdan, zi de zi, tot anul... Ce faci, că tu ești mic, iar pretinii tăi sunt și ei, mucioși ca tine? zise colonelul sorbind din cafea cu zgomot, pironind cu privirea pe reporterul chircit în scaun...

Toma:—Ce faci?... Îți răspund eu, te faci mai deștept, numai cu inteligență poți trece de toate amenințările... Ai înțeles cum era cu România prin anii 60-70? Ce, crezi că altfel cum putea oare fenta Uniunea Sovietică sau chiar pe Jimmy Carter și găștile lui, care nu era numai lapte și miere cu noi, crezi că era simplu, cu drepturile omului?... Vrajeli, națiunile mici au nevoie de noroc dar și de un zig-zag țeapăn, cine neagă, e fie rău intenționat, fie minte cu bună știință... Realitatea așa este, dacă nu o accepți, aia e... Cam asta e treaba, ori erai un școlar deștept ori riscai să o încasezi pe termen lung, asta nu înțelege nimeni, care e daravla cu serviciile de Intelligence...

Reporterul: —Multe lucruri sunt clasificate, în timp totul și-a pierdut din informațiile primare, iar presa are sentimentul că efectiv nu mai are pentru ce să se bată, ce să afle nou? Despre ce Intelligence vorbiți, aici erau închisori nașpa, oamenii erau terorizați, era sărăcie prin galantare, frig... Vreți să îmi spuneți că era vorba de două Securități, Securitatea bună și cea rea?

Toma:—Da? Așa crezi tu? Care era aia bună? Rezultatul de acum de pe străzi, este pe scurt cine de fapt te plătește pe tine, ce trust de presă care în tabloid urlă pentru libertățile vulgului iar în privat... În privat consilierii din vârf șed cu

bucile pe șezlonguri prin niscaiva Caraibe, plictisiți de huzur. Tu crezi că serviciile nu se cunoșteau cu oamenii de prin presă, așa, la întâmplare? Și reciproc? Serviciile se cunosc cu patronii tăi, ce întrebi tu acum, șefii tăi știau de mult.... Dar de cesă-ți spună ei, când poți să afli tu singur, nu? Și ești chipurile și plătit, altminteri primeai informația gratis de la baronul tău. Asta e băiatule, fii sincer, măcar când ești tânăr, ce adevăr vrei tu? Vrei să joci ca un Winnetou? Joacă, dar barem fii corect, pune și România în raport cu aliații, cu prelinii și cu bagabonții care o pândesc la cotitură.

Reporterul:— Deci dumneavoastră asta susțineți, chit că la mai toate întrebările noastre nu prea ați dat ceva răspunsuri cât de cât satisfăcătoare, serviciile de spionaj românești au avut un rol important pentru noi, după cum spuneți, chiar de supraviețuire printre mastodonții lumii...

Toma: — Copile, chestiile astea costă bani, informațiile de top adică, ce pretenții ai de la un interviu public sau la o vrăjeală la o cafea? Vrei fantasmagoriile lui Pleșiță cu râsete și scuipați? De ce crezi că se mai pun întrebările astea, dacă se pun înseamnă că nu a venit încă timpul lor... Tu nu vezi ce preocupă acum pe oamenii din vârf? Nunta fiicei Împăratului e în atenție, starleta trebuie să aibă la buzunar ce îi trebuie, Bucureștiul colcăie de prințșori și jeep-uri cu paznici, asta preocupă pe oamenii politici și pe voi, cățelușii cu reportofoane... Nu sunt străzi asfaltate câte jeep-uri noi sunt în București... Asta dați pe post, nu? Ori vedem dezmațate ori pe jechoșii și agramatții crescuți în huzur în ultimii douăzeci și cinci de ani, de nu leagă un bună ziua, nene...

Reporterul: —Păi...

Toma: — Păi, ce? Despre președintele Kennedy de exemplu, a limpezit careva ce a fost, mai sunt întrebări acum?

Iar pe americani care au avut daravla asta nu îi mai bâzâie nimeni... Mă rog, întrebări or mai fi... Aia e, ce veniți la mine?

Porumbeii ciocăneau ritmic în geam, parcă punctând sfârșitul discuției. Cu pași ușori colonelul se reîntoarce de la ușă după ce încuie.

Anul 1986

Ștergătoarele se plimbă ritmic pe parbrizul automobilului, o Dacie 1310 albă, nou nouță, imaculată, a lui Toma Dumitran. Se oprișe lângă trotuar, așa cum bine ar fi și continuat drumul cu mașina către sediul Inspectoratului de interne, dar roți scurt cheia în contact oprind motorul. În stația de taxi un break cenușiu cam hârbuit așteaptă în van clienți. În rest pustiu. Picură ploaia într-un șiroi subțire pe geam căutându-și drum sinuos. Ștergătorul revine iar grăbit. Un zgomot sec de du-te vino. Iar și iar... Parbrizul curat lasă loc unor urme circulare, acolo unde ștergătorul nu mai atinge sticla, un fel de tărâm unde nu se limpezește nimic și se contabilizează tot. Picături minuscule de apă se aglomerează aiureaca niște transfugi uzi mici și plini de vinovăție. Un milițian trece pe la colțul străzii, vede numărul mașinii, 1-PH-125. La așa număr mic, conducătorul era sigur cineva de sus... Un ștab, un securist, un activist adevărat, cine știe? Plecă capul înesând chipiul și grăbește pașii... Nu era bine să te holbezi așa, fără rost, nici chiar milițian de ai fi... Traversează în fugă doi liceeni în uniformă cam uzi și grăbiți, probabil au chiulit de la ultima oră de la liceul de matematică-fizică Mihai Viteazul. Le aude râsetele, spuneau un banc politic : Ce fac Nea Nicu, Gorbaciov și Reagan când fură un avion? Altceva nu a mai auzit. Și nici nu îl interesa, chiar deloc... Maiorul întârzie la volan și fumează absent, fixând cu privirea picăturile de ploaie ce se încăpățânează să revină pe sticlă. Nu e nici frig dar nici cald. Dar parcă are un presentiment aiurea, stinge țigara neterminată de BT în scrumiera curată din bord. Privește unghiile de la mână, tăiate ordonat... Își strânge brățara metalică de la ceasul Doxa, cadou special de la camarazii județului Prahova. Cam slab se aude un tunet undeva departe. Cu degetul își atinge ușor tocul pistolului.

Coboară din mașină și cu pași înceți traversează parcul.

Undeva din dreapta, sprijinit strâmb de o bancă, un bărbat fără vârstă legănând o servietă de piele neagră îl fixează cu privirea disprețuitor. Apoi îi vorbește cu accent rusesc.

–Tovarășe! Tovarășe...Nu te supăra...

Toma tresare neplăcut. Nu numai accentul străin îl deranjă, chiar lucrul acesta în sine...Chiar îi vorbea cineva lui? Nu i se mai întâmplase așa ceva, oamenii în general ghiceau cam ce meserie are...După costumul gri închis și mai ales după zâmbetul său rece.... Ar fi răspuns bucuros dacă îl apela vreo blondină cu picioare lungi, dar asta nu avea să se întâmple, așa că...

–Ce-i tovarășe, ți s-a urât cu viața? răspunse el arogant, sigur pe el. Cuvintele sunară reci ca și gloanțele.

–Au, ce supărați suntem tovarășe maior... Pesemne în grădina dumitale ești de neatins? Așa o fi cu socialismul în România? Unii sunt mai altfel decât alții? Ce e tovarășe, doar ți-am adresat cuvântul, atât...

Toma se întoarse spre el și instinctiv pune un vârf de deget pe tocul pistolului Carpați de sub haină. Cine o fi insul ăsta șmecher, vorbitor de rusă după pronunție?

Toma: – Da, buna ziua, cine sunteți dumneavoastră? Probabil aveți un act de identitate...Să îl văd...

Necunoscutul(râde): – Hai, hai că ești comic tovarășe maior...Acum te crezi milițian ce legitimează oamenii... Și dacă n-am chef ce o să faci? ...Ce contează cine sunt, contează cine ești dumneata, ce crezi, gradele îți dau, așa, o aură intangibilă? Și chiar prinde la public? Să mă prezint :

-Sunt generalul-maioral armatei aerului Evghenii Ayrov,erou al Marii Uniuni Sovietice, altminteri patria mamă a tuturor comuniștilor, care vă veghează și vă apără printre altele de marii imperialiști, adică de America, care e cu ochii pe voi.... Adică fără vrăjeala aia de prietenie dintre națiuni, că nu vă prinde... Și te rog fără gesturi de prost gust, armele și gesturile tale nu mă interesează... Chiar crezi că stau ca un prost prin parcuri fără un scop precis?

Toma:— Nu sunt obligat să ascult pe nimeni și poate rău fac, un spion aici.. Se gândea că e o cursă, veșnice și obsesive încercări ale aparatului de partid și de stat, după fuga lui Pacepa să testeze cadrele continuu... Oare ei sunt?

Generalul: — Ești patriot acum? Ești poate prețin cu generalul-maior Nicu Budișteanu, apărătorul României acum? Și pe domnia-sa, mi-a șoptit o vrăbiuță, l-a mutat cineva, un om sus-pus, acolo unde nu mai poate face.... nimica. Haide, fii rezonabil, eu aș fi spionul cel rău? Uiți dar că țările noastre sunt ca două crengi de lemn puse pe firul apei, vrei sau nu, merg amândouă pe același drum, sau aici comunismul e o chestiune numai de propagandă? Că la noi nu este, este încă pe bune!

Toma: —Repet, nu am cum să fiu contactat de nici un ofițer al nici unei țări. Sunt...

Generalul: —Nu te obose. Știm cine ești... Din spatele tău pe aleea laterală un subofițer sovietic al ambasadei URSS din București te privește. Nu e singur. Și nu are un pistol automat de slabă calitate să știi... Ia-o ușor... dacă vrei ca fiul tău Răzvan să te mai vadă viu. Sau binevoiești ca tovarășa Dumitran să citească mâine în ziarul vostru de patru pagini că te-a găsit cineva înecat în amărâtul vostru pârau Dâmbu care e adânc de cînșpe centimetri?

Toma: –Colonelul Moman mă așteaptă la inspectoratul de pe strada Vasile Lupu...

Generalul: – Și ce? Pretinul tău mic de stat scrie un raport acum despre activitatea lui, despre activitatea ta, și multe alte chestii, te rog uită Tomiță de pile, de tertipuri și alte alea...Am impresia că slujba ta de șef al popotei inspectoratului ministerului de interne te-a cam rupt de lume băiatule. Meseria ta rămâne totuși de ofițer de securitate, restul? Povești băiatule, povești...Și am o veste bună pentru tine ...Marea Uniune Sovietică are nevoie de tine...Ce zici, simți fiorul bucuriei?

Expresia generalului sovietic se schimbă, chipul îi era întunecat iar degetele se crispară pe tăblia băncii de care se sprijinea. Parcă își căuta cuvintele în limba română.

Ayrov: –Uniunea Sovietică te dorește în avionul de Moscova care pleacă azi când vom fi noi doi la bord, adică urgent. Nu e timp de prostii, hai să îți faci un bagaj sumar și eu să beau un suc din acela românesc, cum îi zice, Bem-bem.... Hai la mașina ta...sau vrei cu Chaika mea de la ambasadă? Nu cred că te afișezi așa la vedere cu tovarășii sovietici? Sau ba?

Tovarășul colonel Moman nu avea nici o reacție. Căuta o soluție să amâne vizitatorii dar cei doi ofițeri de la București, destul de tineri îl încadrau ca niște bandiți. Aerul din birou părea insuficient. Cu mâna dreaptă trase ușor scrumiera de sticlă groasă, ieftină și grosolană, dar lucitoare de parcă nu fumase nimeni niciodată în ea. Se vede curățenia de

dinainte de începerea programului de lucru...Dacă îi pocnea în cap pe cei doi cu ea praf îi făcea,iar după aia se ocupa de ghimizdrocul ăsta de rusnoi care rânjea continuu. Pe de altă parte situația îi surâdea cumva, sângele îi zvâcnea prin vene ca în tinerețe căci în pofida fizicului mititel, colonelul fusese talentat la încăierări fără limite...

Moman: –Să fumăm. Apucă soneria și indiferent la dosul palmei unuia care încerca să îl rețină,sună la secretară.

Moman: –Georgino, adu niște Pepsi, Brifcor, ce ai, la tovarășii de la București si un Borsec rece la kil. Și un cartuș de Kent. Mie ...

Moman: –Ce e asta? Mă maziliți? Aici în județul ăsta de zece ani nici vrabia nu zboară fără să știi io.

Vânjos se repezi când ușa capitonată se deschise și se năpusti în anticameră.

Moman: –Diaconescule, ține ușa cât poți, țipă el spre un alt ofițer ce era întâmplător pe acolo...Apucă un telefon de serviciu și gătit silabisi telefonistei :

Moman : –La cabinetul unu....

Plescăi în gol, ce să îi spună tovarășului Ceaușescu? Că la Ploiești a început perestroika? Sau altceva? Ce să spună? Că tocmai KGB-ul îl ia prizonier în propriul birou

Dar degete ferme apăsară furca telefonului. Ayrov îl privea în tăcere. În spate un sergent sovietic descheiat se împingea în secretară fără jenă. Tomiță îi urma palid și cu nodul la cravată desfăcut.

Ayrov : –Haideți să ne liniștim. Tovarășii miniștri au aprobat reciproc ce era de aprobat, dumneavoastră ca

militari nu mai trebuie decât să vă supuneți, nu e așa de greu, sper...Să intrăm în birou. Ayrov se instalează la birou și câteva clipe nimeni nu spune nimic. Se auzi secretara în speaker :

Secretara : – Tovarășe, Tovarășul e la aparat pe linia unu.

Moman: –Spune că e o greșeală,totul aici e bine, revin eu.... Scuză-te Georgino....

Lumina strălucitoare din ferestre nu mai părea așa veselă, când până acum părea că lumea se făurea în acea încăpere pentru mii de oameni, acum pe Moman îl enerva la culme...Ce se întâmplă, dăm timpul pe vremea lui Nikolski?

Generalul sovietic deveni mut,se cam enervase. Împinse un set de acte la semnat,în rusă. Toți știau limba rusă așa că nu mai aveau ce face. Moman semnă.

Moman: – Toma, asta e...Pleci tovarășe,vrei, nu vei în marea Uniune Sovietică.... Aici scrie că e o misiune pe 1986, așa că sperăm să vii anul ăsta înapoi. Ce e nasol e că toată daravela e cu armata aerului, adică pleci cu trei aviatori români. Care e treaba, clasificat.... Dacă ar fi după mine, i-aș opri. E dubios rău...Dar se pare că nu pot...

Generalul sovietic, colonelul cel îndesat și suita deja ieșiseră. Parcă nimic nu se întâmplase. Moman se scărpină în cap, ce să îi raporteze tovarășului Secretat general, cum?

În fața hotelului Prahova proaspăt renovat,Toma îi făcu un semn discret șoferului să oprească.

Toma: –Sergent,un minut,atât.

Alergă pe scările umede și intră în holul larg. Printre draperiile grele, lumina răzbătea slab, leșinat. La o astfel de oră,nu prea era nimeni. Excepție un turist și doi bișnițari de

țigări, cancerul hotelurilor românești din epocă. La recepție sub o lumină difuză este numai o fată cu ochii pierduți prin registre. Ridică ochii și îi coborî cu repeziciune, îl cunoștea și nu era deloc fericită să revadă securitatea sau miliția prin incintă...Magazinul Comturist pe valută din interiorul hotelului era deschis. Paradoxal era cineva înăuntru,vânzătoarea discuta cu un client,un tinerel în geacă de piele. Un ins cam jegos oarecum,parcă venise de pe drum și nu trecuse să se spele, sau erau gândurile lui pornite negativ, gelozie? Toma se opri și își mototoli bancnota de zece dolari din palmă. Îi văzu discutând și rememoră în minte, era prietenul ei? Parcă se mai văzuseră undeva...Tânărul îl văzu și timid, se trase în lături, încercând să pară că privește vitrină din interior, strivind între picioare o sacoșă de un leu din care răzbătea mândru capul unui salam de vară, alături de două cornuri simple. Fata îl văzu.

Toma se roti să plece dar cuvântul pe jumătate nerostit de ea îl opri.

Vanzătoarea:—La mine veneați tovarășe maior? Toma?

El se gândi. Normal că la ea,ce altceva să facă aici, în cel mai nesuferit hotel pentru delegații de oameni ai muncii sau prieteni din cooperative de producție? Venise să își ia la revedere, dar acum toate îi păreau penibile, ce căuta el aici? Parcă firele grizonate îi ardeau acum capul, nu se mai mândrea cu alura sa...

Ea :—Vreți ceva din magazin?

Toma își strânse bancnota ghem în palmă.

Toma :— Da,nu, adică nimica. Ce faci, ești bine? Eu o să plec o vreme, nu știu...Adică plec o vreme...Bine...O misiune nouă...Afară...

Se uită în ochii ei căprui care îl fascinau așa de mult și închise gura, oprind cuvântul. Nu conta nimic. Îi venea să se aplece peste geamul vitrinei și să o sărute, dar mai mult își dorea să se rotească și să alerge afară la mașină, totul era aiurea... Celălalt vizitator îi privea mut. Își plimbă palmele peste sticla lucioasă de sub care erau expuse produse cu prețul în dolari. Muzica în surdină de la o combină muzicală pusă la vânzare se auzea, ba nu se auzea...leși fără să zică nimic, întorcând capul și privind nesigur încă odată către ea, oarecum întrebător. În hol, bișnițarii de țigări străine se făcuseră nevăzuți dacă el era în clădire. Unul uitase o sacoșă cu pachete de Assos și Kent lângă fotolii. Toma luă un pachet și puse zece lei sub scrumiera de pe masa alăturată. Știa sigur că dincolo de draperiile cenușii dinspre grupurile sanitare cineva îl urmărește atent. Pe scări aprinse o țigară Assos de contrabandă. Urcau scările câțiva tineri care îl priveau atenți, mai ales cutia de țigări din mână...Clipi spre șofer care rapid puse mașina neagră în mișcare, depășind orice alt vehicul, ignorând taxiuri sau pietoni.

După postul de control la ieșirea din comuna Bărcănești pe drumul de Otopeni, două echipaje ale Miliției județene ocupaseră banda de mers. Mașina securității încetini.

Șoferul:— Ce fac tovarășe maior, mă somează să opresc? Balansează bastoanele reflectorizante...

Toma:— Păi ai de ales? Lasă-i să ne controleze...Oprim.

Portierele le sunt deschise.

Un milițian: — Bună ziua, sunt sergent-major Ionescu

Georgian de la miliția județului Prahova, vă rog prezentați actele, carnetul, talonul vehiculului, unde mergeți așa grăbiți? Limita de viteză pe parcursul unei localități vă este cunoscută?

Din Dacia miliției coborî grăbit un ofițer superior, mic de stat, strangulat la centiron și cu o pereche de mănuși de piele strânse în palmă, pe care le răsucea nervos.

Noul venit: – Ai, ai, Toma, azi îți opresc figurile tale, să știi!

Toma oftă. Acesta era maiorul de miliție Cargulea, un pipernicit care îi ținea supărare de la o misiune de acum zece ani. Cu câți ani trecuseră, cu atât ura acestuia se ascuțise. Se cam șicanau reciproc oriunde se întâlneau, excepție la zilele festive de 23 August pe la defilări. Toma chiar îi repezise un cap în gură într-o busculadă la o onomastică. Era acum chiar curios, poate Cargulea cu prostiile lui îl scăpa de drumul la aeroport și pierdea avionul.... I se încălzi inima cu un fior de bucurie...

Toma: – Bang, oh, iată pe marele justițiar maior de miliție Cargulea, spaima babelor și al țigănușilor! Ce mai faci maimuțoi pierdut de la zoo, că de fapt tu ești un bou, unul mare de tot și așa ai rămas, nu știi că vehiculele securității au treaba lor, să zici sărut mâna că am catadicsit să opresc Pe ai noștri știi bine că nu poți să îi oprești, nu e pe vrute...

Cargulea:—Să oprești? Toma, cu toate pilele tale, să cobori din mașină să scriem procesul verbal, nu o să mergeți nicăieri acum, să respectați procedurile codului rutier! O să ne ia cel puțin două ore să știi!

Cargulea îl și apucă de mânecă să îl tragă afară din mașină cu violență.

În spatele vehiculelor lor se opriă în schimb alte automobile, de data asta două Chaika negre de corp diplomatic ale Uniunii Sovietice...Cu ochii reci de gheață coborî sprinten generalul Ayrov urmat de un sergent sovietic înalt. Cargulea se roti și dădu din mână coleric.

Cargulea:—Circulați tovarăși, circulați, nici un agent nu v-a făcut semn să vă opriți!

Ayrov:— Cini ești tu?

Cargulea: —Vă ordon să treceți în mașini! Cine să fiu, Miliția, organele județului Prahova! Cargulea tremura tot, așa belea cu mașini rusești nu mai văzuse, tocmai când să îl căpăcească pe Toma....

Toma Dumitran râse nervos, coborând din mașină.

Toma: — Eu unul vin de bunăvoie la organele de miliție... Așa fac toți cetățenii onești, nu Cargulea? Pitic soios acu să văz ce mușchi ai!

Ayrov:— Ba nu mergi nicăierică îmi pierd mințile cu românii, așa insubordonare n-am văzut de când sunt...În URSS nici pomeneală de așa comportament huliganic la oamenii legii! Poate în raioanele Siberiei să se poarte tovarășii așa, dar nici acolo nu cred...

Îi înfipse sub ochi lui Cargulea o legitimație micuță și țipă ba în rusește ba în română. Sergentul sovietic fără șovăire îl împinse pe Cargulea fără cruțare de se prăvăli pe spate pe capota Daciei de miliție.

Cargulea:— Milițieni, la mine! Deschise bumbul capsei de la hamul pistolului de la centură. Doi subofițeri de Miliție sosiră să îl ajute.

Cargulea:—Orișicine e aici, e în puterea patrului Republicii Socialiste România! Miliția statului!

Ayrov:— Ciulește urechile piticule, voi vorbi o singură dată, m-am enervat destul pe ziua de azi! Mașina asta a securității pleacă direct spre aeroportul Otopeni, și nici tu, nici tovarășii tăi milițieni nu o vor opri.

Am ordinul expres al ministrului de Interne român și bineînțeles toată autoritatea Uniunii Sovietice, adică a mea! Băgați-vă înapoi în mașini la voi și deblocați șoseaua! Maimuțe pitice ce sunteți...Toma urgent mută-ți geanta e voiaj la mine în prima mașină Chaika, să îți intre bine în cap, nu ai cum să scapi de drumul ăsta! Mașina aia o consider teritoriu al Uniunii Sovietice, adică spațiu inviolabil de către oricine, inclusiv de patrurile din Republica Socialistă România, așa ca să vă fie clar!

Cargulea tresări, deci ceva nasol era cu delincventul de Toma, căuta să îi păcălească și pe ruși, iar el ca un fraier îi făcuse cumva jocul...

Cargulea:— Milițieni, în mașini! Mutăm punctul de control pe granița cu județul Ilfov! Executarea!

Tu însă Tomiță, vei pleca cu prelinii tăi, se pare cam într-o drumeție cam forțată?

He, he, răsese el vesel că i se înfundase maiorului de securitate care cam îi fentase pe toți până acuma...

Nu plecă până nu îl pironi cu privirea pe generalul sovietic cu o privire plină de patimă, Cargulea era genul de om foarte orgolios, odată ce îl provocai te ținea minte pe viață, încerca să îl rețină în memorie pe rus cu dorința arzătoare să se răzbune, nimeni nu îi vorbea lui așa, mai

ales că îl bruscaseră de față cu subalternii săi... groaznic o să se răzbune ...Cu greu se trânti în prima Dacie de Miliție și cu portiera deschisă îi mai scruta pe ruși cum pornesc cele două Chaika. Mașinile de miliție demarară forțat, pornind primele spre limita județului...

Totuși Cargulea apucă microfonul stației și prudent anunță dispeceratul. După câteva minute, centrala anunță că colonelul comandant Moman de securitate vrea să îi comunice.

Moman:—Aici Moman. Recepție. Tovarășe Cargulea, ești pe traseu? Unde mai exact?

Cargulea: – În mișcare cu patrulele spre limita județului. Da, vă ascult...Da, să știți că au trecut, cu tovarășul Toma în vehiculul lor...Să trăiți!

În biroul său, colonelul Moman stătea aplecat cu mâinile strânse pe receptorul telefonului. Oare să ceară interiorul de la aeroport, să îi oprească paza aerodromului? Să îl sune pe tovarășul Ceaușescu iar? Risca tot, Marele Cărmaci se putea enerva, mai știi, se punea pe drum să vadă cu ochii lui ce se întâmplase, poate urma și trecerea în rezervă sau mai rău, pedeapsă un glonț de AKM?

Lângă el, trei ofițeri de încredere îl priveau nemișcați, neștiind ce să creadă...În curtea inspectoratului de interne două Dacia 2000 negre așteptau ordinul cu motorul pornit ... Moman desigilă o sticlă de whiskey și din mers goli un pahar mare. Apoi închise ochii și se gândi ce să aleagă. Puse receptorul înapoi în furca aparatului. Alesese să stea

deoparte, fie ce o fi.... poate altădată alegea să se bată, să se implice, dar anii aceia trecuseră...Din degete îi înștiință pe ofițeri să se retragă și din ochi îi sugeră aghiotantului său să consemneze mașinile înapoi la garaj.

Apoi închise ochii, pipăind circular buza de sticlă a paharului cu degetele.... Asta se întâmplă numai datorită fugii lui Pacepa...Multe lucruri degeneraseră de atunci...Pe vremea generalului-maior Nicolae Budișteanu nu s-ar fi putut întâmpla așa ceva...Rușii prin țară cum vor ei și oriunde vor ei...Și nu numai ei...

Prin iunie 1978...Toma pe atunci maior în grad, fusese chemat la șef de urgență. Cu ușile deschise la biroul lui Moman vocea secretarei îl strigă :

Secretara: - Maiorule, haideți, tovarășul general Pacepa vrea să vă spună două vorbe...

Cu ciuful ridicat la păr și ochelarii cu ramă groasă, Pacepa era volubil și plin de energie.

Pacepa:– Maiorule, ai două ore libere, te iau cu mine.

Toma:– După cum ziceți. Mergem, cum să nu...

În curte un Renault 16 TS alb, nou nouț. Pacepa demară în forță nemenajând mașina.

Pacepa: – Ne grăbim, să știi. Eu nu prea am șofer, conduc foarte bine și singur. Vreau să mă întorc în București până la ora 4...Mergem la Valea Călugărească la Cramă. Mă gândesc că mai știi din oamenii de acolo, lucrezi cu ei, cred...

Opri la un semafor și râse.

Pacepa: –Mai stăm și la culoarea roșie prin Ploiești, nu? He, he, ce ești așa crispat Tomiță, că am auzit că ești om de lume...Ori te inhibă generalul Pacepa, aci de față?

Toma: - Dar ce facem noi pe la Valea Călugărească? Vreo problemă cu cineva de se interesează un cadru de conducere, general ca dumneavoastră?

Pacepa: – Nu e nene nici o problemă, pur și simplu mergem în vizită, iau și eu niște sticle premiate de acolo, nu știi, colecționez sticle de coniac, de vin, pentru crama mea

subterană...

Pe drumul județean accelerează la maxim. Toma se ghemui în scaunul pasagerului.

Pacepa se dezlanțuie în râs: – Hai bă, nu îmi spune că ți-e frică? Am doar 135-137 la oră, așa merg astea afară, Renault-urile 16, zboară nu alta. Hai nu îmi spune că nu mergi și tu mai tare, doar ești secu în județul tău, ce se poate întâmpla? Să vie Miliția? Și ce? Ești pe felia ta, ai misiune....

Toma:- Nu, dar am copil, pe Răzvan, nu vreau să facem vreun accident așa, la prosteală...

Pacepa se tolăni pe un fotoliu scârțâitor în salon la Cramă, bătând din picior plictisit.

Generalul Pacepa:- D-aia îmi place mie în Prahova, oameni primitori! Nu crispați ca bucureștenii.... O măslină, o dudă, ceva pe masă la om, că nu merge vinul pe bucle goale, așa ...că te arde la mădular...

Toma discuta cu directorul, iar un angajat căra grijuliu patru sacoșe dichisite din hârtie cerată cu antetul Întreprinderea Viticolă Valea Călugărească, pline cu sticle vechi de douăzeci de ani, vin premiat și două trei butelii de vinars, bonus...

Pacepa degustă un păhărel de coniac, iar Toma refuză ferm. Apoi ceru discret și două lăzi de vin, una de Fetească neagră și alta de Sauvignon, la portbagajul mașinii, întinzând dezinvolt cheile.... fără nici o reținere, cu un zâmbet neplăcut în colțul gurii...Doi trei muncitori se zgâiau afară la Renaultul

16, îmbrăcați în halate albastre și cu cizme de cauciuc decolorate, cu tălpile pline de noroi. Apoi coborâra fumând chiștoace de Carpați fără filtru spre adâncurile malurilor cu viță-de-vie, parcă înghițiți de pământ....

Dialog pe forumul de modelism pe net.

De pe forumul AeroModelituna.ro : mesagerie privată de pe secțiunea de machete avioane militare.

Acoustic2002: - Ai mai postat ceva modelistic?

Moonshine32: – Nimic nou. Tu? Lucrezi la ceva?

Acoustic2002: – Bag tare cu decalurile pe crucișătorul ăla neterminat. Am prea multe machete începute, am pus ceva la vânzare pe Okazii și pe siteul Mercador.

Moonshine32: – Sper că nu și alea de la mine, cadoul e cadou.

Acoustic2002:– Nu domnule, nici vorbă,dar tu mai faci machete sau numai postezi aiurea pe forumuri? Pe lokomotive.ro i-ai speriat de tot...

Moonshine32: – Urât.. urât...am un Mig 21 de vopsit și i-am gazat cupola, trebuie să caut una, altfel e compromis.

Acoustic2002: – Mig 21? Ai două cel puțin din câte știu eu prin sertare. Bagă tare...să vedem ceva terminat. Feroviar nimic, pasiunea ta de suflet?

Moonshine32 :- Feroviar niente, e scumpă treaba și nu am nici un loc pentru bricolat. Mai vedem. Vezi că T-mare vrea să te baneze,cică îi dai cu spam pe forum.

Acoustic2002: – Treaba lui T-mare, dacă plec, plec și o să plângă după mine și după machetele mele mari de feroviar, eu mai și fac nu numai dau cu clanța în ei.

Moonshine32: – Da' ce îți veni cu Mig 21? Trebuia să îl fac de mult...

Acoustic2002:– Da' cu F-104 Starfighter ce se mai aude?
Parcă era în target...

Moonshine 32: – Este pe țeavă. Amândouă așteaptă, rând pe rând...

Acoustic2002: –Parcă ai fost în Italia la mare?

Moonshine32: – Da, am fost la Lignano. Foarte frumos dar timpul a trecut repede. Tu?

Acoustic2002 :- Am pozat la Brașov și împrejurimi. Și la Peleşul tău am fost, potop de lume, noroc că am avut soare.

Moonshine 32: – Postezi pozele?

Acoustic2002: – La mine pe site că sunt artistice. Am și ceva fierătanii militare dar le mai țin să aleg ce e bun și ce nu.

Moonshine32: – Am dat mesaj, mai ești?

Moonshine32: –Am ieșit,spor. Vezi că ăia așteaptă poza la bombardier,cică să îi dai înmatricularea clară...

Acoustic2002: –Ce să fie?

Geron1981{Moderator global}: – Userii acoustic2002 si moonshine32 avertizati pentru postări Off-topic. Userul Knight-blue este banat definitiv pe forum pentru spam și conduită în dezacord cu politica admin.

Căldura și radierea nisipului fierbinte la mare... Zumzetul valurilor care invadează nisipul, ba în susur ba în scurgeri treptate.... Valuri mici cu o buză de spumă clătesc picioarele de lemn ale pontonului de lemn ce intră adânc în mare. Dedesubt, clătinându-se vesel un pui de crab se azvârle vioi din apă și repede ocolește o scoică înfiptă în lemnul umezit. La ascunziș parcă la umbra pontonului simțind răcoarea apei e numai bine...

Lumina strălucitoare, vuietul apei, cu rare zbateri de vânt ce plimbă două trei fire slabe de nisip...Nimic nu se schimbă aici, în împărăția lumii mării, a plajei.....

Aproape în fiecare dimineață, undeva pe la orele unsprezece înaintam de-a lungul falezei până în dreptul unor construcții pe o terasă de beton nefinisat, undeva la marginea plajei. Urcând pe rampa fierbinte din beton, ocolind adolescenții care căutau articole de plajă sau mărunțișuri undeva pe la nivelul de jos, urcam încet rampa fierbinte spre intrarea la micul magazin cu bufet și răcoritoare.

Fără să vreau, zilnic vedeam un client care zăbovea la o măsuță discretă, cu un espresso și o Bibita rece. I-am remarcat ceasul de aviator, gândindu-mă de ce nu port și eu subacvaticul elvețian? Dar la plajă nu se justifică...Sau ba?

Am luat o Coca-cola și o apă la litru rece și după ce trecu un grup de copii am coborât înapoi pe rampa fierbinte din beton. După mine a ieșit și clientul grizonat în mână cu o borsetă. În zona asta plaja pare mai aglomerată cu șezlonguri mai toate ocupate...Pe nisip un puști se juca vânturând un avion de jucărie.

–Zvrrr, eco la Mig! țipa el încântat și aruncă macheta în zbor spre nisip. Avionul se înfipse cu botul lângă niște papuci de plajă.

Deasupra se auzea zgomotul unui avion care trecea zilnic de două trei ori, fluturând o reclamă după el Supermercati Vizotto...

Bărbatul se opri și ridică avionul. Aplecat spre copil, îl ridică și cu palma cealaltă imita zborul unui alt avion. Se joacă cu el, m-am gândit....

–E un aparat formidabil, Mig -21, uite așa plana, iar Starfighter-ul s-a rotit spre mare, tocmai lângă el...

– Două avioane, nu unul, unde erau ele? Întrebă copilul curios dar și încântat.

–Acolo, departe în direcția mării. Puse jucăria în nisip și se îndepărtă. Copilul îl luă imediat și imitând zgomotul unui motor imaginea picaje care mai de care mai primejdioase...

Ce chestie, m-am gândit eu imediat. Parcă nici aici la mare nu scăpam de mania machetelor... Bătrânul Acoustic2002 de pe forumurile de modelism ar trebui să vadă asta... Ar zice imediat cu umorul său: 'Vrăjeli de vacanță, desigur... he,he...' Bărbatul se făcuse nevăzut amestecându-se cu mulțimea de oameni care se plimbau la marginea apei...

După amiază am ieșit la plimbare cu gândul ascuns de a mai bea un latte machiatto, vorba aceea, Italia e patria mamă ... la traversare, în intersecția din depărtare se vedea un monument, un avion. După ce am ieșit din bistro am revenit. Un avion ridicat în intersecția giratoriu. Când am ajuns lângă el, am rămas pur și simplu uimit. Puternicul F-104 în culorile mate,cu aripile sale scurte unui neavenit îi pare mai degrabă

un soi de rachetă... Forța metalului, oareșicum nițel sinistră, chit că pe inscripția monumentului se spune altceva... că este un aparat adus pe locație care a executat numai zboruri militare pentru fotografiere și nu a fost folosit în scopuri militar clare. În ianuarie 1986 pilotul echipei Pan Magiorre Gorgas Pasqualino în zbor de aliniere a avut de ales între o catapultare din avion sau a încerca în carlingă să lungească traiectoria aeronavei dinolo de casele și locuințele din zonă, prăbușindu-se în lagună cu tot cu avion.

Un F-104 G ASA Starfigther. A ales varianta a doua, iar din 2006 comuna Lignano îl comemorează pentru acest gest de mare suflet, prin aducerea unui avion asemănător expus și a ridica acest monument.

Pentru mine o asemenea aeronavă din codul Nato însemna ceva numai să o vezi...Cu botul ridicat în sus e prins în beton de o punte de metal nituită. Zvelta siluetă a unui avion proiectat în anii 50 dar cu o prezență chiar de StarWars te pune pe gânduri ce progres a făcut de fapt ingineria secolului trecut...

Din nou gânduri sinistre îmi trec prin cap, iar recitesc inscripția care spune că aparatul expus nu a fost niciodată ofensiv în luptă. Doar privind extraordinara zveltețe și inscripțiile de pe fuselaj te duc gândurile la escadrila și la rostul lui....

De pe net :

Moonshine32:—Nu e scris pe nicăieri că un Mig 21 a căzut în 1986 prin Mediterană, de fapt puține sunt căzute în Europa în afara spațiului țărilor din pactul de la Varșovia, cu excepție în țările unde au fost vândute. Sub contract... Nici nu cred că vom găsi vreo urmă pe net, vorbim totuși de anul 1986, nu?

Acoustic2002: —Și ce te miră?

Moonshine32: —Păi sovieticii nu au nici o pierdere în zona cu pricina, cel puțin oficial pe net, din ce găsim noi. Noroc cu forumurile de istorie aviatică, mai pică câte o informație, ceva...

Moonshine32: — Da, dar uite, e interesant, un Mig 21 cu numărul 7017 reappare în 1987 în Republica Moldova, dar același 7017 oficial nu mai există la români din 1986, luna iunie. Dar ei au oricum altă înmatriculare, țineau de Uniunea Sovietică...

Acoustic2002: — Dar ce e cu acel 7017? Din Moldova zic? Dubios. Parcă nu erau chiar schimburi așa de frățești, poate zic ei că a zburat și s-a defectat și așa mai departe, zic...o teorie....

Moonshine 32: — Interesant că 7017 apare ca defect și lăsat la sol, dar în republica Moldova unul cu numărul 1155 trece ca 7017, am găsit pe un site de modelism rusesc unde scriu ei că un Su-9 și un Mig -21 trec la un palat al pionierilor ca exponate statice, dar cum, amândouă erau încă în serviciu și cu reparații valabile pe 1986?! E aici un cap de document parțial șters într-un fișier.

Acoustic2002:— Fii atent ce bombă.. pe ebay. italia vindea un user prin 2013 fragmente de Mig 21 din zona Lignano

spune el, culese de scuba accidental.

Moonshine 32: – Chiar? Și s-au vândut?

Acoustic2002: – Vânzările nu mai sunt de actualitate, licitația e închisă. Nu se știe...Uite pe ebay. uk mai este o urmă de un item, la fel, vânzarea nu mai e actuală...

Moonshine 32: – Deci a existat poate un Mig 21 căzut acolo. Iar altul dispăre,cel puțin în ce e accesibil pe net din arhive din 1986 și reappare o clonă la moldoveni care pare-se și acela zboară pe cricuri în expoziție la vreun Palat al pionierilor... Tare! Vorbim pe stilul socialist să expună prin orașele comuniste avioane casate....

Acoustic2002 :- Pe facebook e o poză cu avionul 7017, alb negru. Din fosta URSS e fotografia.... Și aia în condiții grafice slabe... E o replică a fotografiei alb negru de prin vreo revistă a epocii, normal că se vede slab...

Toma Dumitran oftă fără să vrea. De el se apropie o tânără în uniformă de aviație, cu o bonetă albastră prinsă de părul blond, strâns într-o coadă împletită. Cioc cioc se auzeau pașii pantofilor cu toc cui. Parcă era dintr-o reclamă de ciocolată elvețiană cu lapte... Se rugă să nu vină la el, să nu fie așa, dar așa era. Era frumoasă de chiar oamenii de la mentenanța aeroportului stăteau și căscau gura nemișcați. Nu că dacă ar fi fost mai urâtică nu i-ar fi părut rău, dar așa, mergea la moarte sigură, iar el, mesagerul care o să o pună pe orbită, cum s-ar zice. Parcă nu era pregătit pentru așa ceva.... Strânse mâna stângă în pumn să ascundă emoția...

Ea: -Să trăiți. Sunteți maiorul Dumitran? Am aici pașaportul și actele militare... Permiteți să raportez.

Toma se gândi că mai bine ar fi luat-o de mână și ar face stânga împrejur și ar fugi de pe aeroportul Otopeni, oriunde, numai cursa asta să o rateze. Vorbi cu un glas fals.

Toma: -Lasă vrăjelile oficiale... Sunt Toma, maiorul Toma. Așa și să îmi spui. Vrei sau nu, cu mine îți vei petrece timpul, măcar până la Moscova, mai departe... Dumnezeu cu mila lui..... Vom zbura cu Aeroflot, imediat ce vine și echipa sovietică. Totul e în regulă?

Ea:- Locotenent Giulietta. Sunt pilot militar, specializată pe aeronavă Mig 21. Cred că mai am doi colegi aviatori, dar nu sunt aici...

Toma:- Haidem la poarta de îmbarcare... Altfel băieții ăștia cu cărucioarele o să își cam rupă gâtul privindu-te...

Ea:- Și dumneavoastră zburați? Reprezentați arma aerului?

Toma: - Aș vrea eu domnișoară. Adică mai bine zis nu că nu îmi place să zbor. Dar de data aceasta aș zbura direct acasă, nu prea am chef de plimbări, dar, ce mai, la ordin ca la ordin, au vorba aceea, à la guerre comme à la guerre... Bine, cu dumneata alături este un privilegiu, desigur. Dar m-aș fi lipsit bucuros de această misiune în URSS.... Să mergem... la îmbarcare...

Controloarele de la Îmbarcare priviră ciudat așa pereche, se vedea de la o poștă că nu sunt turiști spre Uniunea Sovietică obișnuiți, iar cu frumusețea Giuliettei, cu toate că multe stewardese sunt deosebit de frumoase, nu știau ce să creadă... Ce tânără extraordinară era, mai ales că apărea în uniforma forțelor aeriene... poză de almanah, ce mai...

Giulietta: -Știu la ce vă gândiți, ce caută o femeie în chestiunile astea de bărbați... Iată, ajungem și la misiuni militare în alte țări, unde nu știi ce te așteaptă, nu?

Toma: - Nu că aviația militară ar fi ceva lipsit de pericole.... Nu pot să spun că nu m-am gândit la așa ceva, dar nu e treaba mea domnișoară de ce v-ați ales dumneavoastră cariera militară. Nu e deloc treaba mea, dar mai degrabă vă potriviți pe reclamele Adesgo, cu manechine ce sunt prezentate prin reviste, așa cred....

Giulietta: - Dar ce, să înțelegem că armata nu are nevoie de fete frumoase?

Toma: - Nici vorbă de așa ceva... Numai că, parcă dumneata nu prea semeni cu... un pilot de Mig.

Giulietta: - De vină sunt ceasurile mele de visare, de mică, zborul, luminile albastre ale cerului m-au fascinat fără limite, mă pasiona ideea să zbori, fizic, acolo unde de fapt oamenii, să recunoaștem asta, nu sunt în elementul lor... A fost vorba și de sacrificii. Și de concurență, bărbații întotdeauna au considerat că este elementul lor, zborul, credeți-mă, sunt foarte competitivi și posesivi cu ceea ce cred ei că este numai pentru ei... Mă rog, asta zic ei...

Toma: – Și a meritat?

Ea: - Ce?

Toma: - Păi totul. Munca, viața ta, știi tu, chestia aia cu balanța, când pui lucrurile în două talgere diferite și vezi cum se înclină. Toate în viață au până la urmă un preț. Tu însă, în final accepți prețul lor, sau... nu îl accepți.

Ea: - Totul ar fi predestinat sau nu?

Toma: - Să ne punem centurile de siguranță, suntem gata de decolare... Dacă e predestinat, ceva? Poate...

Aeronava începu să vibreze, se pregătea să înceapă rulara pe pistă. Stewardesele încetară pregătirile și descrierile procedurilor.

Toma: - Sper să avem un voiaj scurt și plăcut.

Ea: – Vremea e frumoasă, pentru aviația civilă, chiar condiții ideale... Aeronava pare chiar nouă, model transcontinental....

Ea nu mai spuse o vorbă, dacă o priveai, îți dădeai seama că zborul o transfigurează, că trece emoționată spre o starea ei favorită....

Toma închise ochii și strânse degetele pe cotierele

fotoliului când puternicul Il-18 Aeroflot se porni în decolare... Simțea însă foșnetul tunicii Giuliettei atât de aproape și parfumul slab care răzbătea până la el... Parcă își amintea oarecum de o tânără care mergea grăbită dimineața devreme pe strada Gheorghe Doja când pensionarii se așterneau la cozi la lapte înșirându-și sticle goale în locul lor. Toma pornea diminețile și intra pe strada Romană să parcheze devreme la baza materială a ministerului de interne iar ea, posibil să fi trecut pe jos și să se intersecteze, așa, la întâmplare... O tânără blondă strâns legată în uniformă albastră a trupelor aeriene, da, cum să uite așa ceva....

La expoziția de mari maeștri, grupurile de vizitatori se mutau rând pe rând după o pânză sau alta... Maiorul Montecchio privea atent o pictură de Bronzino. După un loc liber, Giulietta privea încântată un studiu de Leonardo. Fără să respire urmărea cu privirea desenul maestrului, făcut în grabă, dar proporțiile și unduirea profilurilor dezvăluiau tușa de geniu. Atât de bine știa artistul unde să se oprească și unde să stingă orice umbră sau subliniere schițată... Șopti ca numai pentru ea...

Giulietta: – Cât de sublim, la așa desen în grabă.... Parcă mișcă sub ochii mei...

Montecchio: – Să scapi de vraja lui Leonardo, nu prea ai cum, mă scuzați... probabil ați mai văzut și alte opere ale lui...

Giulietta: – Da, dar la Ermitaj, dar schițe în expoziție nu am văzut până acum...

Montecchio de abia acum o privi cu luare aminte pe interlocutoarea lui. O tânără blondă, care frapant avea un

profil de Renaștere, așa ceva nu mai văzuse niciodată. Vorbea italiana cu un accent străin, dar tocmai acest lucru îl făcea să îi bată inima altfel. Sub codița blondă, la baza gâtului un tatuaj discret pe care numai cu noroc îl puteai ghici, câteva cifre 7017, cu un scris aproape runic... Misterul creștea mai ales că nu avea dispoziția unei discuții sau un interes oarecare, dar peste puterile lui, o căldură îl invadase și nu se putea opri să nu încerce să afle ce este cu această fată...

Giulietta: – Pentru cine are o șansă să vadă lucrătura lui Leonardo, nu poți să mai spui nimic...

Montecchio: – Mă scuzați, dar aveți un accent italian pe care nu l-am mai întâlnit niciodată... Parcă vorbiți din Petrarca, nu din dialectele de azi...

Giulietta: – Păi tata era italian și s-a căsătorit cu o româncă, poate de aceea vă sună altfel...

Montecchio: –Și o să vă mai vedem pe la expoziție și în zilele următoare?

Giulietta: – Din păcate nu, grupul nostru va pleca astăzi... Sunteți cunoscător al operelor Maeștrilor, văd. Probabil frumosul e și profesia dumneavoastră?

Montecchio: – Dacă ar fi să spun adevărul, aș minți dacă nu aș recunoaște că meseria mea este cea mai frumoasă din lume, datorită ei am putut astăzi să vin în expoziția aceasta și să vă văd și pe dumneavoastră, chit că acum câteva ore, geografic vorbind, nici nu aș fi putut să sper să ajung aici... Și mai sunt și plătit pentru asta...

Giulietta zâmbi tainic : – Nu știu ce să spun, dar credeam că eu am cea mai frumoasă ocupație, dar ce să vă spun... Și

ce faceți dumneavoastră ține de artă?

Montecchio: – Mai de grabă de exactitate și... frumos, e greu de spus... Sunt curios, chiar nu ne mai putem vedea, măcar așa, ocazional la o expoziție, că la Ermitaj e posibil, în Uniunea Sovietică dar nu așa de probabil pe termen scurt, râse el plin de curiozitate...

Giulietta: – Nu, așa cum am spus, vom pleca curând. Probabil ocupația dumneavoastră ține de Instituții ale statului Italian, păreți că sunteți o persoană cam... organizată... dar, ce să ghicesc, spuneți că este cea mai frumoasă slujbă din lume, felicitări...

Montecchio: –Așa-i, frumosul și exactitatea, ca o monedă cu două fețe... Se gândi el, ce să îi spună, că e pilot militar de vânătoare? N-avea cum...

Giulietta la fel, își strânse mâna în pumn, oare ce făcea el, că meserie mai frumoasă ca a ei nu avea cum, fiind pilot de vânătoare pe Mig 21 în forțele Române... Tăcu...

Se mai auzeau numai pașii celolalți vizitatori. Răsuflarea ei, ușoară, îl captiva pe Montecchio.

Făcu un pas mai aproape și îi întinse mâna :

El: – Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, poate, cine știe, ne mai vedem vreodată... Aici, la o expoziție, în alt loc, acolo unde spuneți dumneavoastră că exercitați cea mai frumoasă meserie din lume... Mă numesc Montecchio, Romeo Montecchio...

Ea: – Giulietta, ca să știți cum mă cheamă, Giulietta Capuletti... și izbucniră amândoi în râs. Ce potrivire de nume, seamănă cu denumirile personajelor din piesa de teatru...

El: –Da, dar în varianta italiană....

Gălăgioși, în holul de la intrare apărură colegii lui Montecchio care cu fluturări de mâini îl strigau insistent să revină printre ei. Giulietta pleca privirile, dar din depărtare le zări bocancii de aviatori, pe care unii dintre ei îi purtau, iar un gând că puteau fi la fel amândoi, aviatori, poate militari, dar în blocuri politice diferite, îi accelera bătăile inimii... Ce poveste de necrezut, istoria oare se repetă? Inamici din start, militari făcuți să execute ordine precise, numele astea sunt predestinate să nu se concilieze, nici în slovele lui Shakespeare nici în varianta reală...

Dacă fiorul acesta slab ce îl simte ar fi dus poate la ceva, la ce, nu s-ar gândi acum, să deslușească ecoul inimii... Era avioane, pilot de vânătoare și în zilele acestea în misiune de recunoaștere în Italia. Dacă se cunoștea cu cineva așa, din întâmplare la o expoziție unde venise să se destindă, nu trebuia să o tulbure din ceea ce era, cu adevărat....

Montecchio ușor înroșit la față mai întoarce odată capul după ea, dar blonda Giulietta privea un exponat, iar el se mai învârti pe tocuri nehotărât, să revină, să mai stea o clipă, dar într-un târziu se roti și plecă, neștiind cum și de ce dispoziția sufletească i se schimbase cu totul, inima îi bătea aiurea, palmele erau transpirate iar pașii îi deveniseră grei, parcă ceva îl reținea din greu să plece.

O bucurie intensă îl străbătea, iar o explicație cât de cât nu avea să își dea, de ce el atât de organizat și ermetic întotdeauna se zbuciuma acum emoționat...

Se mai roti pe călcâie iar, încercând să găsească un sens să se întoarcă, de parcă toată viața lui depindea acum de acest lucru, dar voința își spusese cuvântul, continuă drumul,

ca un balerin care se împiedică într-o rotire și apoi își continuă mersul, încheind așa ieșirea.... apoi se redresă și pasul redeveni ferm, milităresc...

În buncăr, generalul Ayrov consultă ceasul de la mână. Sergenții de la pupitre și radare așteptau comenzi.

Ayrov:– Cât e ora? S-a făcut fix? Nu îmi pasă de timp, acționați.

Un sergent de aviație își descoperi căștile: – Tovarășe general, permiteți să raportez: Moscova nu a transmis nimic.

Ayrov: – Prostii. Moscova sunt eu. Ridică Mig-urile în aer. Primul să fie cu româncă aia blondă, după el două 21 tot românești. Să crează capitaliștii ce or vrea! Să le crape capul!

La trei minute frige pe pistă sovieticii, trei la număr, cu nucleare active.

Un locotenent: –Simularea o facem cu focoasele nearmate la aceeași greutate, dar armate?

Ayrov: – Trăiască marea Uniune Sovietică, nu e un exercițiu, focoasele sunt din Baltica, valabile. Jos cu NATO, avem un moment istoric tovarășii! Astăzi puterea sovietelor e ca pe vremea puternicului tovarăș Stalin vor scrie un moment de aur în istoria proletară, exportăm tovarășii comunismul unde este nevoie mai mult, adică tovarășilor italieni, care au atâta nevoie de socialism! Comanda mea este: decolarea unu!

Înspăimântat, sergentul clarifica situația pistei și ordonă decolarea.

Pe pistă Giulietta porni avionul 7017, care ascultător rula din ce în ce mai rapid. Toma Dumitran apăru dintr-un culoar lateral, condus de un militar fără grade.

Ayrov își aprinse o țigară iugoslavă și vesel strigă spre el: – Tovarășe, acu pretinia bilaterală sovieto-română scrie un capitol nou. Cam 182 de kilometri ne despart de Italia și în douăsprezece minute primul avion va atinge somnolentul Nato!

Toma: – Adică ce spuneți? Pilotul nostru Giulietta e în misiune pe Italia, de ce?

Ayrov: – De ce? Ce prostie, normal că va detona prima încărcătură nucleară! Am scris istoria, ce credeai, să las io Perestroika și alte mizerii să ne strice munca? Ești nebun la cap tovarășe? Suntem amândoi militari, nu era să las prostiile lui Mihail Gorbaciov să termine Uniunea Sovietică. Mig-urile mele vor face toată treaba, capitaliștii sunt prea leneși să reacționeze când, uite se fac trei minute de când ne-am pornit!

Marea calmă îi părea Guiliettei neutră și așa misiunea părea ireală. Noroc cu rutina de zbor, viața aviatorilor, de fapt... leșise din apele yugoslave și primi comanda de a coborî sub plafon. Cerul dimineții era de sticlă, lumile se inversară, inima ei de avitoare îi spunea ceva, ceva neștiut... Astăzi misiunea nu părea diferită de alte simulări dar undeva în căști două coduri în rusă erau altele, după știința sa, erau deciptări de război, nu de exerciții... De fapt acum flotila era în apele Italiei, înarmate nuclear, ce exercițiu putea fi?

Dimineața devreme, grupul de F-104 Starfighter se roți deasupra localității Sabbiadoro, rând pe rând piloții schimbând traiectoria, urmând să se reîntoarcă spre bază. Ultimul pilot, maiorul Montecchio, lungi traiectoria și coborî aripa fără voie, lumina puternică parcă îl orbi.... Vorbi în stație scurt, cerând un plafon mai coborât, reluând pe altă traiectorie și se înclină mai mult... Un senzor clipoci, era luat în colimator de un inamic?

Întorcând capul spre mare, maiorul Montecchio ultimul din rând și cel mai jos, parcă văzu ceva dinspre luciul apei, ceva sticlind metalic. Brusc rememoră imaginile învățate și din codurile NATO desigur ce vedea era un inamic, posibil un Mig. Roti iar manșa și avionul se devie din traiectorie. Anunță deviația.

Giulietta ridică aparatul Mig și anunță radio contact vizual cu un Starfigther italian.

Giulietta:—Stânga, 3500,Nato.

Printre steiurile de stâncă de pe înălțimi greu se ghiceau jnepenii și vegetația crescută în tufe mici, chinuite de vânturile aspre și neostoite...

În lumina dimineții sihastrul ieși din peșteră. Respiră aerul răcoros de munte și se sprijini de un perete din pietre al muntelui. Avu o viziune... Închise ochii și atinse tainic un șirag de mătăanii. Parcă șopti, nu este momentul... Ține Doamne, așa cum suntem acum, lasă-ne așa, nu porni

vuietul... Închise ochii pentru o clipă....

Brusc Mig-ul 21 pierdu din putere. Coborî din traiectoria ascendentă puternic, căzând dezechilibrat, trepidând brutal, cu aripa stângă vibrând în jos... Zgomotul era asurzitor... Giulietta încercă să țină orizontal, văzu cum malul se apropie vertiginos. Electric sau hidraulic un sistem nu răspundea. De undeva din dreapta avionul F-104 Starfighter cobora spre ea, culorile nemaivăzute ale camuflajului NATO păreau înspăimântătoare.

Giulietta: – Viraj strâns, 200, 150, stabilizez, iau în colimator.

Montecchio: – Încadrez.

Montecchio: –200, țintă prinsă!

Maiorul Montecchio ținti dar fără rost, pierdu și el din altitudine. Racheta se porni spre valurile răvășite ale mării... Câteva fracțiuni de secundă și se apropiară, Montecchio îi desluși încărcătura nucleară și citi pe fuselaj 7017, unde mai văzuse el cifra asta...? Parcă și văzu calota pilotului inamic din blocul estic, dar Starfighterul atinse ușor cu aripa fuselajul argintiu al Mig-ului. Montecchio recunoscă cifra și se gândi la ea, fata aceea, ea era? Cu tatuajul acela fin, care nu avea ce să caute pe gâtul unei fete obișnuite. Ea era, dorința lui să o revadă să fie asta?....

Giulietta decuplă și încercă să urce, ținti. Dar cele două avioane aproape se atinseră, ceva se întâmplă, fracțiunile de secunde păreau minute întregi. De ce o ducea gândul

către pilotul italian de la expoziție,el? Simți mâna tremurând necontrolat, strânsă în mână pe manșă.

Cu o lumină albastră și un țuit scurt, cupola se desface în mii de cioburi ca un glob de pom de Crăciun argintiu, șiroaie de apă izbiră în carlingă și își aminti când odată se juca desculță, da, era atunci desculță, alergând și nu îi era frig, ce simțea era răcoarea dimineții când pe dalele reci și fugea să se ascundă, acum era atunci, timpul... Ce e timpul, cine este el, timpul?

Cele două aeronave, în scrâșnet scurt, se prăvăliră în apa lagunei. Două-trei turbioane de apă se mai învârtejeau la suprafață. Aproape imediat, șirul de valuri reveniră netulburat plescăind cu stropi albi,pașnici... Doi pescăruși trecură în zbor razant, chicotind în sunete înalte... Aerul dimineții se încălzea treptat. Marea nu părea deloc intimidată, parcă nimic nu se întâmplase.... Și chiar nimic...

Ayrov rămăsese imobil, gura parcă nu avea aer.

Sergentul se întoarse și scoase căștile: – Nu mai e pe radar tovarășe. Celelalte echipaje cer cod de continuare sau fac întoarcere? Au contact radio și vizual cu un grup inamic de Starfightere.

Ayrov: –Ce caută ăia acolo, nu au mai fost la ora asta niciodată! Comandă anularea misiunii!

Ușa exterioară buncărului se dădu de perete. Doi ofițeri fără însemne intrară și fără alte vorbe, cu pistoletele la vedere, îl încătușară pe Ayrov.

Un sergent: – Tovarășe general, în numele Sovietelor, vă declarăm arestat și toate prerogativele și acțiunile militare de sub directa dumneavoastră subordonare le considerăm

inamice politicii noastre de partid și de stat. Veți pleca de îndată spre Moscova sub escortă.

Ayrov:– Nu cred că este corect băieți, orișicine a ordonat să vorbească cu mine, sunt erou al Uniunii Sovietice și apăr țara mai mult decât orice politruc care stâlcește principiile Leniniste, rușine!

Un sergent nou venit, punându-i generalului cătușele: – Tovarășe, partidul știe mai bine ce are Uniunea Sovietică nevoie!

Generalul:– Nimeni nu știe mai bine decât un militar că trebuie un pumn de fier care să slujească patria, nu schimonoseli de vorbe goale! Nu vorbele au dat de mâncare la proletari, nu chirăiala și zeflemeaua au oprit dușmanii să ne dea peste cap cuceririle!

Cei doi militari se adresa lui Toma: – Tovarășe, să megem. Camarazii din țările socialiste vor pleca de îndată din RSF. Yugoslavia. Nu aș vrea să insist dar veți fi preluat imediat de un tovarăș de la contrainformațiile sovietice.

Toma își atinse palmele ca o întrebare. Primi imediat și răspunsul.

Sergentul:–Tovarășe coleg, sincer aș dori să vă dau o lămurire dar misiunea militară rămâne clasificată, aeronava 7017 MIG 21 cu pilotul locotenent Giulietta Capuletti nu mai este vizibilă pe aparatul radar și nu a mai răspuns apelurilor radar. Se confirmă o posibilă imersiune în mare sau o coliziune, informațiile de Intelligence semnalează o posibilă dispariție a unui aparat F104 Stafighter din forțele satului Italian. Atât se cunoaște, vă rog să ne urmați... Celelate aeronave militare sunt în funcțiune, atât pot să vă confirm acum verbal.

Ușa buncărului se deschise și un val de aer proaspăt invadă incinta de beton rugos....

Departe, înfipite în nisip, cu aripile frânte și cupolele sfărâmate, două aeronave se legănau una lângă cealaltă, din ce în ce mai afundate spre adâncuri, coborând lent. Se mai atingeau aripile îndoite, parcă atrase una de cealaltă.... Lumina difuză din adânc, filtra umbre de valuri și raze slabe de lumină, fire de nisip, alge mici se legănau în mișcarea apei...

Deasupra, jucându-se în unduiri, valurile mici, iuțite sub vânt, aruncau acum mii de sclipiri sub soarele viguros. Parcă se redeștepaseră, foșnitoare ca niște ființe agitate și veșnic active, trezite la dans... dansul Mediteranei...

Echipajele din grupul de F104 Starfighter survolară a doua oară zona, negăsind nici un semn.

Comandantul survolă cât mai jos și într-un târziu ordonă întoarcerea spre bază. Alte aparate decolau de pe continent să cerceteze litoralul. Undeva sunau telefoane, se alarmau grupe operative, ceva se întâmplase, cum, necum, lucrurile acestea semănau groază în comandamentele Nato... Valurile loveau ușor, crestele albe se unduiau cu vârfuri de spumă.

Un crab jucăuș se învârtea în spuma valurilor, rotindu-se ca într-o morișcă... plescăind în apă... Sub soare, cu carapacea lucioasă plutind de pe o creastă de val pe alta, fără de griji, singur plutitor...

Sfârșit